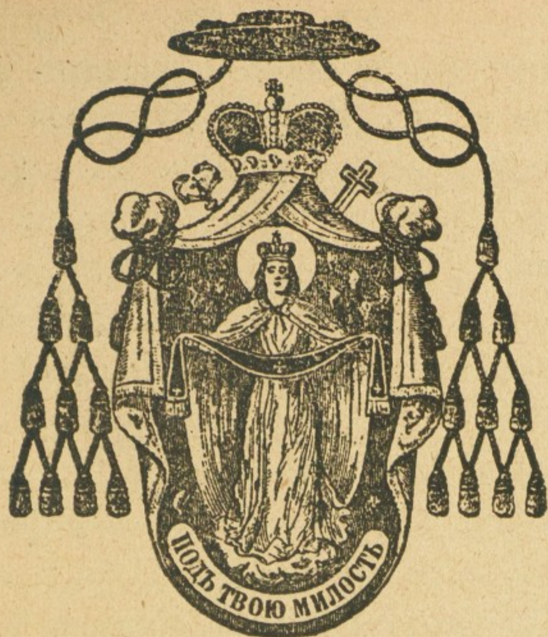

ВѢСТНИКЪ

ПЕРЕМЫСКОИ ЕПАРХІИ

Рôкъ 1893. Выдано 29. Червня Ч. VI.

Ч. 38.

Ч. 695. орд. митр. Ч. 465/орд.

СИЛЬВЕСТЕРЪ СЕМБРАТОВИЧЪ

Божою Милостію и св. Апостольского Престола благодатію Митрополитъ Галицкій, Архіепископъ Львôвскій, Епископъ Каменецкій, Его ц. к. Апостольского Величества дѣйствительный тайный Совѣтникъ, Рыцаръ ордена желѣзнои короны I-ои клясы, Членъ Палаты Вельможь Австрійскои Думы державнои. Вицемаршалокъ и Членъ Сойма Королества Галичины и Володимиріи съ Великимъ Княжествомъ Краковскимъ, Докторъ св. Богословія и пр. и пр.

ЮЛІЯНЪ ПЕЛЕШЬ

Божою Милостію и св. Апостольского Престола благодатію Епископъ Перемышльскій. Самборскій и Сяноцкій, Членъ Сойма Королества Галичины и Володимиріи съ Великимъ Княжествомъ Краковскимъ, Докторъ св. Богословія.

ЮЛІЯНЪ рыцаръ КУИЛОВСКІЙ

Божою Милостію и св. Апостольского Престола благодатію Епископъ Станиславôвскій, Шамбелянъ Его Святости Льва XIII. Папы Римского, Членъ Сойма Королества Галичины и Володимиріи съ Великимъ Княжествомъ Краковскимъ и пр. и пр.

Всечестному Духовеньству и вѣрнымъ всеи провинціи Галицкои Миръ о Господѣ и Наше Архіерейске благословеніе.

„Благословенъ Богъ иже не остави молитвы моея и милости своея отъ мене.“

Благословенно буди имя Господне, що повернулисьмо зъ далекои дороги, поклонилися св. мощамъ вѣрховныхъ Апостолъ Петра и Павла якъ нашимъ Сла-

вяньскимъ Апостоламъ Кириллу и Методію и другихъ угодниковъ Божихъ, що моглисьмо въ вѣчнôмъ мѣстѣ переховуючôмъ у себе много святостей, принести безкровну жертву за всѣхъ Нашôй духовнôй печаливости порученыхъ вѣрныхъ Христовыхъ и за весь рускій народъ, а въ конци, що ôтдалисьмо Намѣстнику Христовому, Наслѣднику св. верховного Апостола Петра Святѣйшому вселеньскому Архіереєви Льву Папѣ Римскому належитый поклонъ и зложилисьмо Нашй щиросердечнй благожеланія по поводу Ювилея Его 50-лѣтного Епископства.

Вѣдомо Вамъ Возлюбленй, що Мы дня 19. Мая с. р. пустилися въ ту далеку дорогу, а за Нами и прочй члены рускои депутаціи. Не есть ту мѣстце, щобы описовати подрôбно пригоды рускои депутаціи въ дорозѣ. Досыть сказати, що всѣ здорово заѣхали, всѣ здоровй и вдоволенй повернули.

Дня 28. Мая т. е. въ недѣлю Сошестія св. Духа ôтслужили Мы соборну Архіерейску Литургію въ церквѣ св. Климентія, при котрôй Святѣйшій Отецъ своимъ коштомъ добудовавъ каплицю въ честь св. славяньскихъ Апостоловъ Кирилла и Методія принесшихъ до Риму мощи св. Климентія Папы.

Дня 29. Мая с. р. всѣ богомольцѣ собралися въ церквѣ св. Петра где Мы ôтслужили такожь соборну Архіерейску службу Божу, на котрôй всѣ богомольцѣ высповѣдавшися напередъ запричащалися. О ½ 11 год. собралася цѣла руска депутація числяча около 100 особъ рôжного сословія въ Ватиканѣ, где въ передъ Святѣйшій Отецъ удѣливъ Намъ Архіереямъ осôбне послуханье, пôдчасъ котрого Мы подяковали Его Святости за Его ласкавôсть, що зволивъ призначити день осôбный, въ котрôмъ депутація руска яко така може передъ лицемъ Его Святости явитися, Ему поклонъ ôтдати якъ и желанія зъ поводу 50-лѣтного Ювилея Епископства у стôпъ зложити.

О 11 год. при звыклôй въ такихъ случаяхъ церемоніи явився св. Отецъ окруженый своею свитою въ сали послухань. Цѣла депутація приняла Его Святость громкимъ ôтспѣваньемъ „Многая лѣта."

По занятію мѣстця ôтчитана зôстала Нами промова въ латиньскôмъ языцѣ слѣдуюча:

Beatissime Pater?

Magno isto anno, quo divinae Providentiae munere, grandis familia catholica, degens ubique terrarum, adeo rarum, quinquaginta annorum Iubilaeum Episcopale, sui summi Patris atque Pastoris, Vicarii Christi in terris, infallibilis Supremi Magistri, Christianorum Pontificis, gaudio inenarrabili concelebrat, omnes nationes mundi, spirituali Tuo subiectae baculo, oculos suos et corda ad coelum attollunt, clementissimo Deo, a quo „omne datum optimum et omne donum perfectum descendit« gratias agentes, quod, quo tempore Ecclesiae Christi navicula per irrequietum huius

Святѣйшій Отче!

Въ тôмъ великôмъ роцѣ, коли за ласкою Божого Провидѣнія, велика католицка родина, живучи по всѣй земли, съ невысказаною радостію обходитъ такъ рѣдкій Ювилей 50-лѣтного Епископства свого верховного Отця и Пастыря, Намѣстника Христового на земли, непогрѣшимого свого найвысшого Учителя и Архіерея цѣлого христіяньства, — всѣ народы свѣта, пôдданй Твому духовному жезлу, звертаютъ свои очи и серця до неба, щобы подяковати милостивому Богу, ôтъ котрого походитъ „всякое даяніе благо и всякъ даръ совершенъ" (Як. 1, 17.), що въ тôмъ

saeculi mare, aeternitatis portum contendit, eo tempore se supremum huius Ecclesiae gubernatorem roborare dignatus sit gratia sua, atque adeo praeclaris mentis et cordis ornare donis, ut navicula illa Ecclesiae Christi, sub tuo illustri ductu, non solum omnes astutarum, hostilium insidiarum, latentes evitet scopulcs, atque ex omnibus contentionibus cum potestatibus Inferorum, cum malitia atque hominum erroribus, victrix evadat, verum etiam, divino fulgeat splendore et coelesti gaudeat gloria.

Universi fideles catholici felix Tuum gloriosumque regimen Ecclesiae Christi, infensis hisce temporibus intuentes, nunc maxime hac magna imbuuntur veritate, quod scilicet, Iesus Christus, fidelis in promissis suis, etsi Ecclesiam suam, *quam acquisivit sanguine suo,* gravibus afficiat aerumnis, et tamquam aurum in passionum igne examinet, eam tamen in firmissima Petri rupe fundatam non modo non deserit verum etiam, quod multo maius est, lucida eidem atque laeta gloriae momenta, de portis inferorum triumphum largiri non cessat. Cuius quidem rei argumentum, verum ac firmissimum, vel id est, quod vox Tua, supreme noster Magister ac Pastor, non obstante tristi conditione, ad quam sacrum Tuum solium reductum est, hodie maiore vi permeat omnes angulos mundi, plurimumque valeat apud omnes ordines humanae societatis, idque non modo in rebus divinis, verum etiam in quaestionibus, quae sociales dicuntur, in rebus civilibus atque scientiis humanis.

Factum hoc nec ipsi quidem hostes ac persecutores Ecclesiae Christi Tuique sacri Principatus inficiari pos-

часѣ, коли мистична лодка Церкви Христовои плыне черезъ неспокойне море сего вѣка до пристани вѣчности, благоволивъ Тебе, найвысшого керманича сеи Церкви, скрѣпити своею благодатію и украсити такъ великими дарами духа и серця, що тая лодка Церкви Христовои пôдъ Твоимъ свѣтлымъ проводомъ не тôлько вымина̂е щасливо всѣ пôдводнû скалы хитрыхъ, ворожихъ пôдступôвъ и выходитъ побѣдоносно изъ всѣхъ своихъ борбъ съ силами пекла, съ людскою злобою и заблудженями, але ще крôмъ того сіяе блескомъ надприродного свѣтла, красуеся дивною надземскою славою.

Всѣ вѣрнû католики, дивлячися на Твое щасливе и славне правленье Церквою Христовою въ тыхъ ворожихъ для неи часахъ, переймаютъ ся найпаче теперь тою великою правдою, що Іисусъ Христосъ, вѣрный въ своихъ обѣтницяхъ, хотяй свою Церковь, „ю ж е с т я з а к р о в і ю с в о е ю“ (Дѣя. Ап. 20, 29.), тяжко навѣщае и якъ золото въ огни досвѣдôвъ и терпѣній испытуе, не тôлько не опускае Еи, основанои на непоколебимôй скалѣ Петровôй, але - що бôльше — не перестае давати ѣй ясныхъ и радôсныхъ хвиль славы и побѣды надъ вратами адовыми. Доказомъ сего есть той правдивый и безперечный фактъ, що Твôй голосъ, найвысшій нашь Учителю и Пастырю, мимо прикрого положеня, до якого приведено Твôй святый Престолъ, розходится нынѣ съ щоразъ бôльшою силою по всѣхъ закутинахъ свѣта и мае вплывъ рѣшучій во всѣхъ верствахъ людскои суспôльности, а то не тôлько на поли религіи, но такожь въ вопросахъ суспôльныхъ, на поли политики и наукъ свѣтскихъ.

Того факту не могутъ заперечити навѣтъ самû вороги и гонителѣ Церкви Христовои и Твого святого Пре-

sunt, qui gloriam, magnitudinem ac potentiam huius Ecclesiae, eiusque supremi Magistri ac Pastoris videntes, cum pavore ac stupore fateri coguntur, Deum revera adesse Ecclesiae, cum adeo Deus praefecerit ei talem ducem ac rectorem, qui illustratus lumine Spiritus Sancti, facile detegat omnes machinationes et occultissima molimina hostis, omnibusque vulneribus atque doloribus miserae, variis falsis atque noxiis doctrinis deceptae humanitatis, aptam ac salutiferam medicinam adhibere noverit. Quamvis mundus totus tempore Tui, Sanctissime Pater, Pontificatus, iam multa laeta expertus sit momenta, quibus divinus Ecclesiae Fundator eam solatus est, attamen Tuum huiusce anni Iubilaeum, tum raritate sua, cum maiestate universalis concelebrationis, solemnissimum est triumphi gloriaeque Ecclesiae Christi momentum, firmissimumque argumentum, quod omnes mundi nationes, hoc anno, ad gradus Tui sacri Apostolici Throni, sinceris cum gratulationibus, ac precationibus et donis festinantes, Te unanimiter, re et verbis fatentur caput omnium christianorum esse; focum fidei, spei et charitatis omnium fidelium, et summam auctoritatem et potestatem in Ecclesia, iuxta effatum S. Ambrosii: »Ubi Petrus, ibi Ecclesia.»

Has inter nationes sistit se ante sacrum Tuum solium, sincero atque exhuberante perfusa gaudio; sensibusque cordis imbuta nobilissimis, Ruthena quoque natio Galiciensis; sistunt se fideles, illius trium saeculorum martyrio laureatae Ecclesiae Rutheno Catholicae, quae post diuturnas atque obstinatas cum Orientali schismate luctas, post copiosam sanguinis effusionem, sub humano Impe-

стола. Они то, видячи славу, величіе и силу сеи Церкви и еи верховного Учителя та пастыря, мимовôльно съ страхомъ и удивленьемъ вызнати суть приневоленй, що Богъ есть дѣйстно съ своею церквою, коли въ такъ трудныхъ часахъ давъ ѣй на провôдника и управителя мужа, котрый освѣченый мудростію св. Духа, легко ôткрывае всѣлякй пôдступы и найскрытшй выбѣги ворога и на всѣлякй раны и болѣзни бѣдноѝ, розличными ложными а шкôдливыми доктринами увоѯженоѝ людскости, умѣе подати ôтповѣднй и цѣлющй лѣки.

Хотяй бо весь свѣтъ бачивъ уже много радôстныхъ хвиль, котрыми божественный Основатель своеи Церкви потѣшивъ ю въ часѣ Твого, Святѣйшій Отче, всеславного Понтификата, то прецѣнь сегорôчный Твôй Ювилей и своею рѣдкостію и величавостію всемірного обхода, есть найкрасшою хвилею побѣды и славы Церкви Христовои, — есть найсильнѣйшимъ доказомъ, що всѣ народы свѣта, спѣшачи въ сѣмъ роцѣ до стôпъ Твого святого Апостольского Престола съ щирыми желаніями и дарами, узнаютъ Тебе единодушно и словомъ и дѣломъ за Голову цѣлого христіяньства, за огнище вѣры, надѣѣ и любви всѣхъ вѣрныхъ, за верховну повагу и власть церкви, пôсля слôвъ св. Амбросія: „Где Петръ — тамъ Церковь“ (In ps. 40. n. 3.)

Межи тыми народами стае передъ Твоимъ святымъ Престоломъ съ сердцемъ повнымъ найщиршои радости и найблагороднѣйшихъ чувствъ также рускій народъ Галицкій, стаютъ и вѣрнй руско-католицкои Церкви, тои тривѣковои мученицѣ, котра по довгихъ и завзятыхъ борбахъ съ восточною схисмою, по великôмъ проливѣ крови, найшла охорону пôдъ гуманнымъ

ratorum Austriae sceptro nacta est tutelam, ac deinceps radiis divinae lucis illustrata, patrioque amore S. Sedis Apostolicae complexa, non modo tristem sortem effugit, quae omnes numero quidem multas eius dioeceses sub ditione Russica positas contigerat, verum etiam strenuam dedit operam saluti aeternae simul et temporali apud populum suum, spiritui inhaerens Christiano Catholico, rituique Rutheno-Catholico, cuius iura saeculis sacrata, cum omni tempore singularem tutelam atque patrocinium S. Sedis Apostolicae experta sunt, tum recentioribus confirmationem decreti Concordiae inter Hierarchas Ruthenos ac Polonos sub oculis S, Sedis Romae concinnati, quod in historia Ecclesiae nostrae maximi est momenti.

In hoc opere divino, Ecclesia nostra Rutheno-Catholica in Galicia experta est paternam tutelam, ingentemque favorem a Te, quoque, Sanctissime Pater, hac in re praecipue, quod Tu in nostra regione tertiam sedem Episcopalem Stanislaopoli erigere dignatus es, quodque nuper, Synodo Ruthena Provinciali Leopolim convocata, post duo ferme saecula a postrema, Zamosciensi dicta, Ecclesiæ nostrae facultatem dedisti deliberandi quae necessaria visa sunt, ad reviviscendam et corroborandam religionem inter populum Ruthenum, ad muniendum eum contra perniciosa huius saeculi studia, ad conditionem tam spiritualem, quam materialem meliorem faciendam, idqua iuxta praeclara illa praecepta, quae Tu, Sanctissime Pater, universo mundo in tuis celeberrimis, summo ingenii acumine excogitatis Encyclicis dederas.

Ecclesia Rutheno Catholica in Synodo provinciali Leopoli congregata, legato Tuo praesidente, post

скиптромъ Австрійскихъ Монархôвъ и ôдтакъ пôдъ благотворнымъ лучемъ Божого свѣтла и ôтцѣвскои горячои любви святого Апостольского Престола, змогла не тôлько уйти сумнôй судьбѣ, яка постигла всѣ еи численнй Епархіи въ Россійскôй державѣ, але и зъумѣла взятися ревно до працѣ надъ вѣчнымъ и дочаснымъ добромъ свого народа, въ дусѣ христіяньско-католицкôмъ, а по свому питомому греко-рускому обряду, котрого вѣками освященй права дôзнавали всегда особлившои опѣки и охороны ôтъ святого Апостольского Престола, въ новѣйшихъ же часахъ черезъ такъ цѣнный для исторіи нашои святои Церкви декретъ „Конкордіи.“

Въ тôй святôй працѣ найшла наша руско-католицка Церковь въ Галичинѣ ôтцѣвску опѣку и велику помôчь такожь у Тебе, Святѣйшій Отче, особливо въ тôмъ, що Ты зволивъ ласкаво засновати въ нашôмъ краю третій Престолъ Владычій въ Станиславовѣ, и що скликаньемъ руского провинціонального Синода во Львовѣ, по майже двовѣковôй перервѣ ôтъ послѣдного, такъ званого Замойского, давъ-еси нашôй святôй Церквѣ змогу, повзяти ухвалы потрѣбнй для оживленя и скрѣпленя духа религійного межи рускимъ народомъ въ Галичинѣ, для забезпеченя его противъ нынѣшнымъ погубнымъ змаганямъ, для пôднесеня его духового и матеріяльного быта, а то пôсля тыхъ свѣтлыхъ вскавôвокъ, якй Ты, Святѣйшій Отче подавъ всему міру въ Твоихъ славныхъ, глубокообдуманыхъ и быстроумныхъ Енцикликахъ.

Руско-католицка Церковь, зôбрана на Львôвскôмъ провинціональнôмъ Синодѣ пôдъ проводомъ Твого

tot annos, vocem illam de Petri rupe audivit, quae olim proavos nostros per os discipulorum primorum gentis Slavicae apostolorum Cyrilli et Methodii, allocuta erat; qua quidem vocem proavi nostri, ad limina S. Sedis Apostolicae acciti, magno cum gaudio anno 1439 Metropolitam Isidorum; deinde anno 1595 duos suos episcopos legatos misere, qui feodus inviolabile cum S. Ecclesia Romana inirent. Quae quidem vox, dum proavos nostros inter procellas et tonitrua, inter lacrimas et labores, ad portum felicitatis dirigeret, cum amore paterno et solatio, S. Patris Urbani Papae VIII ore haecce prophetica verba iis nuntiavit: „O, mei Rutheni, per vos ego Orientem convertendum spero.« Quam sublimem destinationem manifestandam his verbis Vicarii Christi in terris, probe intellexit nostra S. Rutheno-Catholica Ecclesia, quae eam aestimat tamquam praetiosissimam sibi a Deo collatam hæreditatem, et cum omni sinceritate atque virium contentione operam dare studet destinationi huic exequendae, atque digna apparere hac excelsa missione a Divina Providentia sibi demandata gestit.

Nos quoque Rutheni Galicienses firmiter ac inconcusse credimus fore ut nostra S. Rutheno-Catholica Ecclesia divina gratia et potentissima tutela paterna ac patrocinio S. Sedis Apostolicae roborata, Summi Pontificis voce in Synodo Leopoliensi erecta, tamquam vivus ramus arboris semper viventis, nemque unius Sanctae et Apostolicae Ecclesiae a divino Servatore mundi in rupe Petri fundatae, posterioribus saeculis non modo, sicut hu-

Достойного Делегата, по такъ многихъ лѣтахъ учула знову той окликъ радости зъ скалы Петровои, котрый колись промавлявъ до нашихъ прéдкôвъ устами ученикôвъ першихъ Славяньскихъ Апостолôвъ, св. Кирилла и Методія, — котрымъ-то голосомъ предкй нашй вôзванй до стôпъ святого Апостольского Престола, съ великою радостію выслали туды въ р. 1439. Митрополита Исидора, а въ р. 1595. двохъ своихъ владыкъ яко своихъ заступникôвъ для заключеня нерозривного союза съ святою Римскою Церквою, — котрый то голосъ, ведучи нашихъ предкôвъ посередъ бурей и громôвъ, посередъ слезъ и трудôвъ до пристани вѣчного щастя, звѣщавъ имъ съ ôтцѣвскою любовію и потѣхою устами Святѣйшого Отца Урбана II VIII. отъ-сй пророчи слова: „O mei Rutheni! per vos ego Orientem convertendum spero.«

Се высоке призначенье, указане тыми пророчими словами Намѣстника Христового на земли, зрозумѣла добре наша свята руско католицка Церковъ; — и дорожитъ нимъ яко своею найцѣннѣйшою, ôтъ Бога ѣй переданою спадчиною, и хоче съ всею щиростію и съ всякимъ пожертвованьемъ своихъ силъ працевати надъ выконаньемъ того свого призначеня, хоче явитися вповнѣ достойною тои высокои задачѣ, яку вложило на ню Боже провидѣніе. И мы, Галицкй Русины, вѣримъ крѣпко и непоколебимо, що наша свята руско-католицка Церковъ, скрѣплена Божою благодатію и могучою, ôтцѣвскою опѣкою та охороною Святого Апостольского Престола, ободрена тымъ голосомъ свого Найвысшого Архіерея на Синодѣ Львôвскôмъ, — яко жива галузь вѣчно зеленѣючого дерева, котрымъ естъ едина, свята католицка и апостольска Церковъ, основана бо-

cusque, virescat atque floreat, sed novas quoque explicet frondes, circumplectatur divino suo spiritu Orientem, alliciatque mundum acatholicum ad Unionem cum sancta et unice salvifica Ecclesia Romana, prout nostra Sancta Ecclesia in divina Missa sacrisque suis officiis, una cum suis fidelibus crebro atque quotidie orat, deprecans Deum pro Unione omnium. Quemadmodum stella splendida in Septentrionali coelo, noctu lucens, solatur ac dirigit navigantes in mari procelloso, ita nostrae quoque sanctae Rutheno-Catholicae Ecclesiae in multis persecutionibus atque aerumnis solatium praebet dirigitque eam prophetica illa vox compellatione Vicarii Christi in terris, quae fundamentum habet in prophetia Iesu Christi filii Dei: „Et erit unum ovile et unus pastor“

Hac beata ac firma imbuti fide nos Rutheni Galicienses, membra Sanctae Ecclesiae Rutheno-Catholicae ac Tui, Sanctissime Pater, fideles amantesque filii, hodierno festo Iubilaei, primum omnium, gratias Deo agimus, qui adeo benigne Ecclesiae suae sanctae in terris curam agit, quod diebus tam gravium aerumnarum praefecit ei adeo sapientem, adeo magnum Ducem, adeo bonum ac solicitum Pastorem, et quod provectam eius senectutem, hoc anno, tam magno honore dignatus est. Tibi quoque Sanctissime Pater, pro omnibus Tuis beneficiis de excelso Tuo solio adhuc nobis

жественнымъ Спасителемъ міра на скалѣ Петровôй, въ дальшихъ вѣкахъ не тôлько такъ, якъ доси, зеленѣти и цвисти буде, але що выдастъ ще новû розвѣтвленя, обôйме своимъ Божимъ духомъ Востокъ и прикличе некатолицкій міръ до единства съ святою, единоспасительною Римскою Церквою, якъ о тое наша свята Церковъ щоденно при Службѣ Божôй и при иншихъ своихъ священнодѣйствіяхъ вразъ своими вѣрными горячо молится, то завзываючи нарôдъ до молитвы „о соединеніи всѣхъ (Літур. Веч. Утр.) то просячи Бога, щобы заблуждшыя возвратилъ и совокупилъ святѣй своей католич. и апост. церкви (Літ. Васил. В.) и да достигнетъ въ единство вѣры“ Якъ ясна звѣзда на нôчнôмъ небосклонѣ потѣшае и провадитъ путникôвъ, плывучихъ кораблемъ по бурливôмъ морю, такъ такожь той пророчій покликъ Намѣстника Христового на земли, маючій свôй засновокъ въ пророцтвѣ Іисуса Христа Сына Божого: И будетъ едино стадо и оденъ пастыръ“ (Іоа. 10, 16,) провадитъ нашу святу руско-католицку Церковъ и потѣшае ю въ еи многихъ гоненіяхъ и терпѣніяхъ.

Въ тôй блаженнôй и крѣпкôй вѣрѣ мы, Галицкû Русины, члены святои руско-католицкои Церкви а Твои, Святѣйшій Отче, вѣрнû и любячû дѣти, нынѣ въ день Твого Ювилея, дякуемо передовсѣмъ Богу, що такъ милостиво опѣкуеся своею святою Церквою на земли, що въ дни такъ тяжкихъ досвѣдôвъ давъ ѣй такъ мудрого такъ святого, такъ великого Вожда такъ доброго и печаливого Пастыря и що ґлубоку Его старôсть въ сѣмъ роцѣ благоволивъ украсити такою великою честію. Изъ глубины нашои души дякуемо нынѣ и Тобѣ, Святѣйшій Отче, за всѣ

benignissime collatis, ex intimo corde nostras gratias agimus; orantesque Te ut paternam Tuam tutelam ac patrocinium nobis porro praebeas nostra pandimus vota, ut Deus misericors, prouti hoc quotidie ferventer oramus, conservet Te adhuc per multos annos in sua sancta gratia, in bona valetudine et exoptata felicitate, detque tibi videre prosperos successus Tuorum paternorum et pastoralium laborum; laetificet Tuum paternum cor pace universi mundi; commoveat corda ovium errantium, ut omnes occurant ad S Sedem Apostolicam hoc centrum unius ovilis Christi.

Excipe, Sanctissime Pater, haec sincera vota a nobis ad Tuos sacros pedes provolutis, et benedicas nobis, ut, Te duce, per hoc inquietum vitæ huius mare ad portum pacis æternæ beatudinis feliciter appellamus.

Твои численнй, зъ высоти Твого святого Престола доси намъ вселаскавѣйше удѣленй добродѣйства, а просячи Тебе о дальшу ôтцѣвску опѣку и охорону, выражаемъ нашй найщиршй бажаня, щобы Богъ милосердный, якъ о тое щоденно горячо молимося удержувавъ Тебе ще многй лѣта въ своѣй святôй благодати, въ крѣпкôмъ здоровю и пожаданôмъ щастю и давъ Тобѣ видѣти краснй успѣхи Твоихъ ôтцѣвскихъ и пастирскихъ трудôвъ, щобы урадовавъ Твое ôтцѣвске сердце „миромъ всего міра" и порушивъ сердця заблудившихъ овецъ, щобы всѣ горнулися до святого Апостольского Престола, того осередка, единого стада Христового.

Пріими, Святѣйшій Отче, тіи щирй желанія ôтъ насъ, припавшихъ до Твоихъ святыхъ стôпъ, и благослови насъ, щобы мы всѣ пôдъ Твоихъ проводомъ, черезъ тое неспокôйне море дочасного житя щасливо дôйшли до пристани вѣчного мира, вѣчнои щасливости.

По укôнченю тоже Святѣйшій Отецъ промовивъ до Насъ слѣдуючими словами:

Dilecti Filii!

Undique ad Nos affluente gratulatione ob quinquennium episcopatus decimum divino munere exactum, et istam perlibenter amplectimur quam defert hodierna die natio Ruthena Galiciensis carissima. Vestrae officia pietatis, dilecti filii, animum Nostrum suavius in eo tangunt quod, Metropolita praeloquente, effusa cum gratia edixistis, gerere Nos de rebus vestris *paternam tutelam et singularem.*

Non pauca enimvero a Nobis, ipsa delectat recordatio, in vestrum commune bonum sunt iampridem,

Любезнй Сыны!

Коли намъ зо всѣхъ сторôнъ наплываютъ желаня зъ причины звершившихся за ласкою Божою 50 лѣтныхъ роковинъ епископства, пріймаемъ дуже радо также и сй, котрй нынѣшного для любезный галицкорускій нарôдъ приноситъ. Вашй заявленя преданности, любезнй сыны! порушуютъ наше сердце особливо пріятно задля того, що Вы устами Вашого Митрополита съ выляною вдячностію заявили, що Мы Вашй справы окружаемъ отцѣвскою и вызначною опѣкою.

Бо вже ôтъ давна Мы — самъ споминъ на се насъ радуе — при помочи Божôй много для Вашого

Deo iuvante, suscepta. Illud fuit præcipuum, ut apud vos inclitum Ordinem Basilianum, dé maioribus vestris praeclare in omni genere meritum, paene iacentem erigeremus: id quod studiose fecimus, exploratissima spe. Nam, si quidem superiore memoria, eo florente Ordine, tam feliciter ecclesia floruit vestra, huius profecto virtutem eodem maxime praesidio refici atque ali oportebat. Nunc autem laetari licet de fructuum ubertate, quam inde pulcherrimam, episcoporum ope, novimus maturescere; ita ut ipsis episcopis et clero optimi ad varia munera iam praesto sint adiutores, plures sint deinceps futuri.

Nos item post haec, quo aptius animorum saluti pro amplitudine regionis esset consultum, novam Stanislaopoli episcopalem sedem constituimus. — Novissime vero, ut religionis catholicae beneficia suis opportuniora temporibus gens vestra omnis perciperet, Synodum provincialem, duobus ferme saeculis intermissam, Leopoli habendam curavimus, spectataeque prudentiae virum ad eam Ipsi legavimus moderandam; oblatas denique ex utilitate vestra occasiones, nullas omnino dimisimus.

Consiliis vero curisque Nostris nequaquam Ruthenos defuisse, fatendum cum laude est; eosque maiore in dies velle et animo et industria respondere, haec ipsa luculenter testatur peregrinatio, ad sepulcrum beatissimi Petri, tamquam ad sacrarium fidei et christiani roboris firmamentum, via tanta suscepta. Vosmet,

вспôльного добра пôдняли. Передовсѣмъ було то, що Мы славный, у Вашихъ предкôвъ въ кождôмъ взглядѣ славно заслуженый чинъ Василіяньскій, котрый правѣ цѣлкомъ упавъ бувъ, пôднесли; Мы зробили се зъ печаливости и въ основнôй надѣи. Бо коли въ давнѣйшихъ часахъ, якъ ще сей чинъ процвитавъ. такожь церковъ Ваша въ такъ щасливôмъ розцвѣтѣ находилася, то треба було еи силу найпаче тымъ самымъ средствомъ ôтсвѣжити и ôтживити. Теперь же можь тѣшитися богатыми плодами, котрî зъ того, якъ намъ вѣдомо, при спôвдѣланю епископôвъ, въ найкрасше дозрѣваютъ, такъ, що и самымъ епископамъ и священьству вже до рôжныхъ справъ стоятъ найлучшî помôчники до розпорядимости, и въ будучности ще бôльше ихъ стояти буде.

Такъ само засновали Мы потôмъ нову столицю епископску въ Станиславовѣ, щобы можь лучше старатися о спасеніе душь ôтвѣтно до простору краю. Вкôнци, щобы цѣлый Вашь народъ добродѣйства католицкои религіи ôтвѣтно до обставинъ часу лучше отримувавъ, постарались Мы, щобы Синодъ провинціональный, котрый вже ôтъ двохъ правѣ вѣкôвъ не бувъ держаный, во Львовѣ ôтправився, и пôслали задля проводу тому, мужа досвѣдченои мудрости: вкôнци не пропустили Мы жаднои лучившоися способности, щобы Вамъ бути пожиточными.

Треба однакожь съ похвалою признати, що Русины для нашихъ намѣрôвъ и старань не були нечулî, а, що они тымже съ кождымъ днемъ ревнѣйше и пильнѣйше ôтповѣсти хотятъ, очевидно доказуе саме ся богомôльна подорожь пôднята зъ далекихъ сторôнъ до гробу св. Петра, яко до святынѣ вѣры и пôдпоры христіянь-

dilecti filii, ita modo professi estis: quin immo quaedam ex ore vestro obtemperandi alacritas emicat, nihil ut ardentius expectare a Nobis quam monita et praescripta videamini. — Est primum ad episcopos cohortatio Nostra, in re gravissima, quae pastoralem sollertiam suopte iure deposcit; hoc est ut alumni Ecclesiae in sacris seminariis, perquam optime educantur. De sancta animorum cultura, de ratione studiorum, singulariter de morum disciplina cogitare et providere ne cessent; neque alios ad eam curam praeficiant nisi qui cum sanae doctrinae laude constantiam propositi vividumque sacerdotii spiritum in primis coniungant. — Clero autem maiorem in modum hoc volumus commendatum, ut obedientiam ad sacros Antistites, concordiam inter fratres summopere observent. Obedientia et concordia si vigeant, facile et auctoritas cleri vigebit salutaris in populo, et ea quae in ipsa Synodo providenter decreta sunt, valebunt; atque etiam, quod optabile est, dissimilitudines in caeremoniis non legitimae, ac plus quam credi possit noxiae, excident et delebuntur. Diligentia pari utilem ad omnia pietatem sacerdotalis ordo in populo accuret, neve dubitet aliquos etiam exercendae pietatis modos adhibere, usitatos latinis: ita enim nec quidquam integritati graeci ipsorum ritus demitur, at coniunctioni vero cum ecclesia latina et romana plurimum sane firmitatis accedet. Quam quidem benevolam mentem et consensionem esse maximam cupimus inter utrumque clerum, graecum et latinum: ut nempe, vocati in sortem eiusdem Domini, eique uno eodemque instituto administrantes, mutuis inter se colant et adiuvent exemplis sanctimoniae et caritatis. — Univer-

скои крѣпости. Вы самй, любезнѣ сыны, се тôлько що вызнали: що бôльше зъ Вашихъ слôвъ виднѣе якась готовôсть до послуху, такъ, що здаеся, нѣчого такъ горячо ôтъ насъ не бажаете, якъ упôмнень и приписôвъ. Передовсѣмъ звертаеся Наше упôмненье до епископôвъ въ дуже важнôй справѣ, котра ихъ пастырской старанности правно вымагае: а то, щобы питомцѣ церкви въ духовныхъ семинаріяхъ, якъ найлучше були выобразованй. Най не устають пильно бачити на освященье душь, на плянъ наукъ а особливо на карнôсть, и о то старатися и най не поставляють никого инного за настоятелѣвъ, якъ лишь такихъ, котрй съ похвалою доброи науки, лучать крѣпость характеру и передовсѣмъ живого священичого духа. Священьству же въ бôльшôй мѣрѣ се поручаемо, щобы оно послушеньство супротивъ духовныхъ Настоятелѣвъ и згоду межи братьми якъ найбôльше заховало. Коли буде володѣти послухъ и згода, заволодѣе такожь спасенна повага священьства въ народѣ и мудрй постановы синода вôйдуть въ житье, и що такожь есть пожадане, незаконнй и бôльше нѣжь бы кто гадавъ, шкôдливй рôжницѣ въ обрядахъ такожь ôтпадуть и щезнуть. Рôвною старанностію священьство най плекае въ народѣ до всего потребну побожнôсть, и най не вагаеся примѣнити также деякй вправы побожности уживанй у латинянъ, бо тымъ цѣлôсть вашого обряда зовсѣмъ не нарушится, але зато се до союза съ латиньскою и римскою церковью певно сильно причинится. Бажаемо щобы се жичливе успособленье и згода межи однымъ и другимъ клиромъ грецкимъ и латиньскимъ були дуже великй, щобы именно, покликанй до участи того самого Господа, и ему въ однôмъ и

sus autem populus catholicam fidem sic retineat, sic actione vitae honestet, ut bonum decet longe omnium praestantissimum; quae Nos in eam rem subinde tradimus documenta, ab episcopis religiose accipiant, sedulo exequantur: pericula erroris omnesque corruptelas caute devitent: in quo ut prudentia pastorum impigra evigilet commonemus, ne ullis hominum non catholicorum insidiis, librorum praesertim fraude simplicium credulitas decipiatur. — Iam paulo longius, dilecti filii, sermo Noster excurrit: in hoc ipso tamen agnoscite apostolicam qua urgemur sollicitudinem, non vestra solum causa, sed aliorum complurium quorum summa salus cum vestra ipsa singulari modo videtur connexa. Nos enim pariter atque Urbanus decessor Noster, cuius insigne dictum commemorastis, omnino fore confidimus ut ex ardore fidei integrisque moribus nationis ruthenae vis mira emanet, eas gentes aliquando excitatura, quas ex proximo oriente iamdiu ad complexum suum Eccclesia romana vocat, invitat. Hanc spem gratissimam Deo fovendam credentes, magnam Dei Genitricem cum Michaele Arcangelo et Iosaphato martyre comprecamur, quorum patrocinio caelestis gratia quotidie in vobis frugifera accrescat: sitque felix votorum auspicium ex Apostolicą benedictione, quam singulis vobis, episcopis, clero, cunctae nationi vestrae maxima caritate largimur.

то̂мъ само̂мъ станѣ служачй, себе взаимными примѣрами святости и любови будовали и по̂дперали. А цѣлый наро̂дъ такъ най держится католицкои вѣры и най ѣй способомъ житя такъ честь дѣлае, якъ се добру зо всѣхъ далеко найзначнѣйшому належится; грамоты, котрй мы въ то̂й мѣрѣ о̂тъ часу до часу выдаемъ, най прiймаютъ о̂тъ епископо̂въ совѣстно и най ихъ пильно выконуютъ, небезпеченьства блуду и всякого зо̂псутя най старанно уникаютъ; Мы упоминаемъ, щобы розсудно̂сть настоятелѣвъ надъ тымъ неструджено чувала, щобы легковѣрно̂сть простодушныхъ якими будь по̂дступами некатолико̂въ, особливо обманомь книжокъ не була зведена. Наша бесѣда любезнй сыны выпала дещо за довга, однакожь въ то̂мъ саме по̂знайте апостольску печаливо̂сть, котра Насъ пре не лише задля Васъ, але такожь и задля многихъ иншихъ, котрыхъ вѣчне спасенiе съ Вашимъ въ особлившiй спосо̂бъ здае ся бути звязанымъ. Бо Мы надѣемъ ся рѣвножь, якъ и нашъ попередникъ Урбанъ, про котрого замѣчальный высказъ вы згадували, що дѣйстно зъ жару вѣры и чистоты обычаѣвъ народа руского, выплыне дивна сила, що зворушитъ тй народы. котрй зъ поблизкого орiенту, церковъ римска о̂тъ давна въ свои рамена кличе и запрошуе. Поручаючи сю дуже прiятну надѣю Богу, молимо велику Матерь Божу зо св. Архистратигомъ Михаиломъ и мученикомъ Iосафатомъ щобы за ихъ заступництвомъ небесна благодать въ Васъ щодня плодоносно росла, а щасливою ворожбою сповненя сихъ бажань най буде апостольске благословенiе, котре Мы всѣмъ Вамъ поодиноко, епископамъ, священьству и цѣлому Вашому народови съ найбо̂льшою любовiю удѣляемъ.

По тôй промовѣ всѣмъ Приклякнувшимъ удѣливъ св. Отецъ Апостольске благословеніе.

По врученю адресы, книги Евангелія черезъ Насъ и петрового гроша въ коробцѣ выготовленôй нашимъ артистомъ гуцуломъ Маркомъ Мегеденюкомъ — черезъ него самого, Святѣйшій Отецъ поручивъ Намъ, щобы Ему представити всѣхъ членôвъ депутаціи поодиноко, и тымъ чиномъ môгъ кождый членъ приближитися и уцѣловати руки и ноги Его Святости. По представленю поблагословивъ еще разъ Святѣйшій Отецъ присутныхъ и на тôмъ скôнчилося послуханье. При выходѣ кождый членъ депутаціи отримавъ памятковый медаль. Вийшовши изъ салѣ пѣніе рускои депутаціи „Многая лѣта“ сопроводжало Святѣйшого Отца доки не стратила Его зъ очей. Кромѣ того послуханя мали Мы, Архіереи, еще особнû послуханя, при котрыхъ малисьмо способнôсть представити положенье и потребы Нашои церкви и народа.

Возлюбленû! Изъ промовы Святѣйшого Отца дыше майже въ каждôмъ словѣ Его почитанье нашого обряда и отцѣвска любовъ и печаливость о нашу церковь, нашь обрядъ и нашу народнôсть. Всѣ справы нашои церкви и нашого народа лежатъ въ Его отцѣвскôмъ сердцю, и якъ въ промовѣ такъ и на особныхъ послуханяхъ Насъ Архіереевъ обовязувавъ Насъ щобы Мы стерегли чистôсть и ненарушимôсть нашого обряду, понеже ôнъ есть старинный, хорошій и величавый и черезъ насъ надѣеся привернути Востокъ до лона св. католицкои церкви Но зъ другои стороны настае на то, щобы нашь обрядъ не остававъ мертвымъ, щобы ненарушуючи естества и цѣлости тогожь оживляти его практиками религійными, молитвами и пѣснями, до котрыхъ нашь народъ привыкъ, котрû на побожнôсть народа сильно вліяютъ и въ котрыхъ нашь народъ любуеся якъ на пр. пѣснь Святый Боже передъ выставлеными св. Тайнами, Монстранція, праздникъ Божого Тѣла, процесіи, хотяй уживаютъ ся такожь въ обрядѣ латиньскôмъ.

Тымъ бо чиномъ тымъ бôльше привяжеся народъ до свого обряда, будтымъ численнѣйше учащати на свои богослуженія. И то власне була мысль Святѣйшого Отца въ Его промовѣ, коли поручено Духовеньству нашому, щобы плекало въ народѣ тую такъ изъ всѣхъ мѣръ полезну побожнôсть и не уставало въ застосованю нѣкоторыхъ звычайныхъ у латинниковъ практикъ въ побожности, но якъ дальше каже въ той способъ отрубнôсть нашого обряду не зôстане нарушеною. Якъ то и теперь наша практика оказуе.

Не менше лежить такожь на сердцю Его Святости выхованье нашого молодого клиру и въ бесѣдѣ своей зазначивъ явно, що тамъ повинна бути карнôсть, послушеньство и почитанье для власти. Не хотѣвъ Святѣйшій Отецъ тымъ заявити, що желавбы мати змѣны въ управительствѣ нашои Семинаріи духовнои, но хотѣвъ Насъ Архіереевъ на то увагу свою отцѣвску звернути, щобы Мы особенно печалилися выхованьемъ молодого клира, бо якихъ выховаемъ собѣ священникôвъ такихъ и будемъ мали.

Любви и почитанямъ нашому обрядови давъ Святѣйшій Отецъ Левъ XIII. много доказôвъ установивши для вселеньской Церкви святкованье памяти св. славяньскихъ Апостоловъ Кирилла и Методія, виставивши своимъ коштомъ каплицю въ честь тыхже Апостоловъ при церквѣ св. Климентія въ Римѣ.

Пригадаемъ ту еще утворенье новои Діецезіи Станиславовскои черезъ тогоже Святѣйшого Отца, що есть такожь доказомъ Его отцѣвскои печаливости и любви до нашого обряда; и хотяй исторія церковна наводить много Папôвъ, ко-

три обдарили особенными добродѣйствами нашъ св. обрядъ и нашу руску церковь, то смѣло можемъ сказати, що Святѣйшій Отецъ Левъ XIII. есть найбôльшимъ добродѣемъ нашимъ, котрый нашихъ справъ церковныхъ и народныхъ николи зъ ока не спускае, о нашу церковь, обрядъ и народнôсть усердно печалится и якъ доси такъ и надаль обѣцявъ о насъ всегда памятати и своею отцѣвскою опѣкою насъ хоронити. Знане есть Ему наше положенье, потребуюче сильнои помочи, и тую помôчь удѣляти и насъ всюды и всегда покровительствовати не перестане. И то есть Возлюбленіи, Нашою отрадою, то есть нашою потѣхою, що Мы маючи такъ великого, такъ могучого покровителя можемъ въ всякихъ нашихъ обставинахъ полагати на помôчь и тымъ усерднѣйше, тымъ ревнѣйше трудитися для добра нашои церкви, нашого обряду и нашого народу. Супротивъ тыхъ фактôвъ, не мало насъ здивувало, коли мы повернувши до краю зачули, що межи народомъ ширятся ложніи вѣсти про якусь неприхильнôсть для нашого обряду и про якись нововведеня, противніи нашому обрядови и немиліи народови. Можемъ васъ увѣрити, що всѣ тіи поголоски суть злобно видуманіи. Молѣмъ лише Господа Бога, щобы Того могучого нашого покровителя удержувавъ въ силѣ, крѣпости и здоровю еще многіи лѣта!

Въ кôнци поручаемъ Всеч. Духовеньству, щобы въ найблизшу недѣлю по одержаню сего пастырского посланія долучило до звыклои службы Божои еще службу благодарственну, пôдчасъ неи отчитало се Наше посланіе собраному народови, ему тоеже пояснило и остерегло его передъ рôжными безосновными кружачими въ часописяхъ католицкôй Церквѣ нежичливыхъ поговорками и инсинуаціями въ кôнциже удѣлило всѣмъ ôтъ Его Святости благословеніе.

Благодать Господа нашого Іисуса Христа и любы Бога Отца и причастіе Духа буди со всѣми вами.

Дано въ Львовѣ дня 16. Червця 1893.

СИЛЬВЕСТЕРЪ
Митрополитъ.

ЮЛІЯНЪ
Епископъ Перемышльскій.

ЮЛІЯНЪ
Епископъ Станиславôвскій.

Тупомъ С. Ф. Піонткевича въ Перемышли.